

УДК: 261.7(477)

В. Дяків

(Заліщицька державна гімназія м. Заліщики, Тернопільська обл.)

ФОРМУВАННЯ НОВИХ МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИХ ПІДХОДІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ДІАСПОРИ

Сучасні глобальні процеси вимагають від різноманітних інституцій перегляду їх постулатів. Суспільство початку третього тисячоліття не може залишатися в межах ідеологічних парадигм ХХ століття. Нові тенденції заставляють прийняти виклики і спромогтися знайти ті механізми, які б дозволили залишитися активними перетворювачами та творцями нового у різних сферах соціуму. Українська греко-католицька церква з часу існування через власну межовість між католицькою та православною церквами постійно змушена знаходити такі суспільні ніші, не завжди тільки духовні та теологічні, реалізуючи завдання яких, додавало б їй авторитету і не дозволяло б розчинитися церковній інституції у суперечливих процесах.

Українська діаспора постійно визначала інші пріоритети у призначенні та діяльності Української греко-католицької церкви. Крім морального служіння українцям діаспори, вона змушена ставати на захист національної, культурної ідентичності. У цьому випадку її інституції відігравали не лише важливу духовну роль для громад діаспори, але й носили важливу соціалізаційну складову, яка дозволяла інтегрувати українців у чужорідне суспільство і утвердити правові засади вирішення різноманітних проблем у різних сферах життя. Таким чином, майже півтора сотні років діяльність УГКЦ у діаспорі мала найперше соціальну складову і цим наближала її ідеологічних засад католицької церкви. Але ХХІ століття з його індивідуалізацією та особистісним прийняттям рішення щодо власної релігійної ідентичності поставило перед церквами проблему пошуку впливових важелів для збереження власних ідеологем і кількості вірян. Не винятком стала й УГКЦ. Перебуваючи в інших, аніж ще 50 років назад, соціально-політичних умовах, вона змушена рахуватися з такими тенденціями. Тому важливим кроком, який засвідчує розуміння важливості пошуку нових ідей і способів їх реалізації у системі духовної модернізації і врахуванні здатності суспільства їх осмислити, стає нова євангелізація. Вона спрямована на рух до індивідуального розуміння важливості кожної особи власного духовного начало у контексті боротьби з глобалізацією. Це є ще одним підтвердженням прагнення УГКЦ зберегти національну ідентичність нової хвилі еміграції через її залучення до національного культурного процесу. Адже четверта хвиля еміграції, яка формувалася в умовах трансформації, має відмінний підхід як до розуміння духовних постулатів УГКЦ, так і до виконання її релігійних практик. Складність полягає у суперечностях між консерватизмом церковної організації і динамікою розвитку світоглядних уявлень сучасного українця діаспори. Постійне прагнення Української греко-католицької церкви демократизувати формальні, традиційні процеси, знайти ті основні засади, які дадуть змогу і забезпечити виконання догматів, і будуть сприйняті новими вірянами – це те, що дозволить по-новому підходити до реалізації духовного начала людини у лоні УГКЦ.

А тому подальша розробка нової євангелізації, переведення її у практичну площину з визначенням не тільки ідеологічних, але й практично-методичних засад реалізації дозволить стати УГКЦ на новий щабель розвитку.